

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Chaloupkové a soudkyň Mgr. Patricie Adamičkové a JUDr. Jitky Denemarkové v právní věci žalobce: **P. E.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupený JUDr. Rostislavem Sochořem, advokátem se sídlem Ústí nad Labem, Klíšská 18, proti žalované: **Česká pojišťovna, a. s.**, IČ: 45272956, se sídlem Praha 1, Spálená 75/16, o zaplacení 530.640,- Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. listopadu 2011 č. j. 20 C 68/2009 - 95,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 376.200,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,25 % od 6. 2. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5 % od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8 % od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75 % od 1. 7. 2010 do 18. 7. 2012, a dále od 19. 7. 2012 do zaplacení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a repo sazby vyhlášené Českou národní bankou ve výši platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku, jinak se potvrzuje.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudy obou stupňů náhradu nákladů řízení ve výši 68.861,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Rostislava Sochora.

III. Ve výroku o nákladech státu se rozsudek soudu I. stupně **m ě n í** tak, že každý z účastníků je povinen zaplatit státu jednu polovinu nákladů řízení, jejichž výše bude uvedena v samostatném usnesení, do tří dnů od právní moci usnesení.

O d ů v o d n ě n í

Shora označeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 530.640,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 16. 12. 2008 do zaplacení (výrok I.), uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč (výrok II.), vrátil žalované část zaplacené zálohy na náklady důkazu ve výši 4.000,- Kč (výrok III.) a uložil žalobci povinnost zaplatit státu náhradu nákladů řízení ve výši, která bude uvedena v samostatném usnesení (výrok IV.)

Soud I. stupně vyšel ze skutkových zjištění, že žalobce na základě kupní smlouvy ze dne 19. 9. 2006 koupil od V. B. osobní vozidlo tov. zn. Audi A6 Avant, RZ: xxx, za kupní cenu 540.000,- Kč. Mezi účastníky byla uzavřena pojistná smlouva č. xxx o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla a havarijní pojištění, s počátkem pojištění od 20. 9. 2006, jejímž předmětem bylo zakoupené vozidlo, v pojistné smlouvě označené jako Audi A6 Avant, 2.5 TDI, rok výroby 2003, VIN: xxx, RZ: xxx, barva modrá tmavá, objem válců 2496, výkon 120, číslo motoru neuvedeno, první uvedení do provozu 12. 5. 2003, autorizovaný dovoz, číslo technického průkazu xxx. Pro havarijní pojištění bylo vozidlo pojištěno částkou 700.000,- Kč, se spoluúčastí 1 %, min. 1.000,- Kč. Dne 9. 3. 2007 bylo předmětné vozidlo odcizeno, prošetření trestného činu krádeže bylo Policií ČR odloženo, protože se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájení trestního stíhání. Krajský úřad xxx sdělil žalované, že německý technický průkaz předmětného vozidla je padělek, VIN, registrační značka ani číslo technického průkazu nebyly hlášeny jako registrované, společnost, která měla vozidlo provozovat nemá v xxxu ani pobočku, v odhláše uvedené služební číslo úřadu neexistuje, nesouhlasí ani služební razítko. Předmětné vozidlo bylo Magistrátem města xxx, odbor dopravy, evidováno od 27. 1. 2006 do 19. 9. 2009 na V. B., od 19. 9. 2009 na žalobce.

Z posudku Ing. J. N., předloženého žalobcem, nezjistil soud žádné relevantní skutečnosti, pro nadbytečnost zamítl návrhy na výslech svědků J. (k otázce, zda žalovaná provedla prověrku VIN v době sjednání pojistné smlouvy) a B., který se k jednání nedostavil, mimo to měl soud za to, že o nelegálním původu vozidla musel vědět.

Po právní stránce soud posoudil pojistnou smlouvu jako platnou, protože předmětné vozidlo bylo nezaměnitelně identifikováno dalšími znaky jako je tovární značka, typ vozidla, registrační značka a číslo technického průkazu. V řízení pak nebyly tvrzeny ani prokázány skutečnosti, že žalobci nesvědčil legitimní pojistný záměr. Protože nastala pojistná událost (odcizení vozidla), vznikl žalobci nárok na pojistné plnění, a to ve výši hodnoty pojištěné věci v době bezprostředně před pojistnou událostí po odpočtu sjednané spoluúčasti. Znaleckým posudkem vzal soud za prokázané, že hodnota vozidla s ohledem na jeho nejasný původ, nedoloženou historii a označení neexistujícím VIN byla nulová. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a uložil v řízení neúspěšnému žalobci zaplatit žalované náhradu nákladů řízení spočívajících ve spotřebované části zálohy na důkaz znaleckým posudkem. Zároveň rozhodl o tom, že nespotřebovaná část zálohy se vrací žalované. O nákladech státu rozhodl podle § 148 odst. 1 ve spojení s ust. § 155 odst. 1 o. s. ř.

Proti rozsudku, resp. proti výrokům I., II. a IV., podal včasné odvolání žalobce. Nesouhlasil se soudem I. stupně, že vozidlo nemohlo být pojištěné a že nemělo žádnou cenu. Vytýkal soudu, že nezjistil řádně skutkový stav věci ohledně původu vozidla a okolností jeho prodeje žalobci, ani ohledně ceny vozidla, neboť neprovedl dokazování výsledkem navržených svědků B., J. a Ing. N., a jeho skutkové a právní závěry jsou chybné. Zajištění účasti svědka B. není v možnostech žalobce, ale soudu. Žalobce má za to, že ke dni pojistné události byl držitelem vozidla v dobré víře. Nesouhlasil s tím, že vozidlo s ohledem na tvrzené právní vady nemělo žádnou cenu, neboť po technické stránce bylo ve velmi dobrém stavu. Pokud by přistoupil na předpoklad, že vozidlo nemůže být předmětem prodeje jako celek, existuje možnost prodat celé komponenty vozidla. Tím by bylo možné dosáhnout výnosu, který představuje skutečnou minimální hodnotu vozidla. Nesouhlasil s tvrzením znalce, že k ekologické likvidaci je třeba kompletní vozidlo, protože to neodpovídá ani platné právní úpravě, ani běžné praxi. Nesouhlasil ani s rozhodnutím o nákladech řízení, soud nevzal v úvahu, že rozhodnutí ve věci samé záviselo na znaleckém posudku. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek buď zrušil a věc vrátil soudu I. stupně, nebo aby rozhodnutí změnil a žalobě vyhověl a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná navrhla potvrzení rozsudku s tím, že v řízení bylo znaleckým posudkem prokázáno, že hodnota vozidla byla s ohledem na jeho nejasný původ, nedoloženou historii a označení neexistujícím VIN, nulová. Poukázala na to, že i původní technický průkaz je padělkem, obsahuje řadu smyšlených údajů a vozidlo nemůže být provozováno v souladu se zákonem. Na tom nemůže nic změnit ani to, že bylo nesprávně k provozu na pozemních komunikacích v České republice připuštěno.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v jeho mezích napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem podle § 212 a § 212a o. s. ř., a odvolání žalobce shledal zčásti důvodným.

Soud I. stupně provedl ke zjištění skutkového stavu věci dokazování v dostatečném rozsahu, provedené důkazy náležitě zhodnotil podle zásad uvedených v ust. § 132 o. s. ř. a jeho skutková zjištění jsou správná. Vzhledem k tomu již bylo nadbytečné provádět další dokazování výsledky svědků J. a B. a soud I. stupně správně uvedené návrhy na doplnění dokazování zamítl. Pokud jde o listinný důkaz - znalecký posudek Ing. J. N., odvolací soud je shodného názoru jako soud I. stupně v tom, že z tohoto důkazu nelze učinit pro rozhodnutí věci žádná relevantní zjištění, nikoli však proto, že znalec nevzal při stanovení hodnoty předmětného vozidla v úvahu neexistující VIN. Při hodnocení tohoto důkazu je třeba zohlednit, že znalec vypracoval posudek na žádost žalobce, a neobsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku. Znalecký posudek vypracovaný soudem ustanoveným znalcem hodnotí i odvolací soud jako přesvědčivý a logicky odůvodněný, znalec splnil zadaný úkol beze zbytku. Rovněž měl k dispozici i posudek Ing. N. a s jeho závěry se ve znaleckém posudku vypořádal.

Pokud jde o právní posouzení věci, odvolací soud zcela souhlasí se soudem I. stupně v tom, že pojistná smlouva uzavřená mezi účastníky je platná a předmět pojistné smlouvy byl

vymezen dostatečně určitě, třebaže pojišťované vozidlo bylo označeno pozměněným VIN. Je tomu tak proto, že předmětné vozidlo bylo v pojistné smlouvě konkretizováno i jinými znaky a to značkou vozidla a jeho typem, druhem vozidla, rokem výroby, SPZ, barvou, objemem válců, výkonem motoru, počtem sedadel a číslem technického průkazu, který byl vozidlu přidělen příslušným správním orgánem v České republice. Protože tyto znaky jsou dostatečné pro individualizaci vozidla jako předmětu pojistné smlouvy, neplatné VIN nemůže mít za následek počáteční nemožnost předmětu plnění a neplatnost pojistné smlouvy podle § 37 odst. 2 obč. zák., jak dovozovala žalovaná. Právní závěr soudu I. stupně je tak v souladu s rozhodovací praxí dovolacího soudu, od níž ani odvolací soud nemá důvod se odchýlovat (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 5. 2012 sp. zn. 23 Cdo 873/2010, rozhodnutí ze dne 3. 5. 2012 sp. zn. 23 Cdo 5278/2009 a rozhodnutí ze dne 4. 10. 2010 sp. zn. 28 Cdo 3784/2009).

Vzhledem k odvolacím námitkám žalobce a vzhledem k tomu, že odvolací soud nesouhlasí s tím, jak soud I. stupně posoudil nárok žalobce na výši pojistného plnění, zopakoval podle § 213 odst. 2 o. s. ř. dokazování listinami, a to znaleckým posudkem vypracovaným Ing. Martinem Hruškou dne 3. 1. 2011 a Všeobecnými pojistnými podmínkami pro pojištění vozidel a dopravovaných věcí VPPH 2005. Ze závěru znaleckého posudku vyplývá, že časová cena vozidla AUDI A6 AVANT RZ xxx v době odcizení dne 9. 3. 2008 činila bez respektování problematiky VIN 380.000,- Kč včetně DPH. Podle všeobecných pojistných podmínek, a to Článku 7 Pojistné plnění, bod 7 písm. b) určení výše pojistného plnění pro vozidlo, jeho části včetně samostatně pojištěného čelního skla, obvyklou i mimořádnou výbavu vozidla včetně jejich částí, vzniklo-li právo na pojistné plnění z pojistné události, kterou bylo vozidlo zničeno, odcizeno, nebo kterou bylo poškozeno tak, že přiměřené náklady na jeho opravu, snížené o časovou cenu zbytků nahrazovaných částí poškozeného vozidla, jsou rovny nebo převyšují 80 % časové ceny, kterou mělo vozidlo bezprostředně před pojistnou událostí, je pojišťovna povinna vyplatit částku ve výši časové ceny, od které odečte časovou cenu zbytků vozidla. Podle článku 7 bod 11 pojišťovna může pojistné plnění odmítnout, jestliže a) příčinou pojistné události byla skutečnost, o které se dozvěděla až po vzniku pojistné události, a kterou nemohla zjistit při sjednávání pojištění nebo jeho změně v důsledku úmyslně nebo z nedbalosti nepravdivě nebo neúplně zodpovězených písemných dotazů, a jestliže by při znalosti této skutečnosti v době uzavření pojistné smlouvy tuto pojistnou smlouvu neuzavřela nebo ji uzavřela za jiných podmínek, nebo b) oprávněná osoba uvede při uplatňování práva na pojistné plnění vědomě nepravdivě nebo hrubě zkreslující údaje týkající se rozsahu pojistné události nebo podstatné údaje týkající se této události zamlčí.

Jelikož pojistná smlouva byla shledána platnou, předmětné vozidlo bylo předmětem pojištění, nastala pojistná událost, a v řízení nebylo prokázáno, že by nastaly důvody, pro něž by žalovaná mohla pojistné plnění v souladu s Článkem 11 Všeobecných pojistných podmínek odmítnout, vznikl žalobci nárok na vyplacení pojistného plnění v souladu se Všeobecnými pojistnými podmínkami, které podle čl. 7 bod 7 písm. b) představuje částku ve výši časové ceny, v souladu s uzavřenou pojistnou smlouvou pak poníženu o sjednanou spoluúcast v rozsahu 1 %, nejméně 1.000,- Kč. Odvolací soud nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně o nulové hodnotě vozidla. Pojišťované vozidlo mělo pozměněné VIN již v době uzavření pojistné smlouvy, proto ani při plnění povinnosti vyplývající z pojistné smlouvy nelze k této skutečnosti přihlížet, a žalovaná je povinna pojistné plnění vyplatit. Podle znaleckého posudku činila časová hodnota vozidla ke dni odcizení částku 380.000,- Kč, po odpočtu spoluúčasti má žalobce nárok na vyplacení pojistného plnění ve výši 376.200,- Kč.

S ohledem na to, že žalovaný žalobci pojistné plnění včas a řádně nezaplatil a dostal se se splněním svého závazku do prodlení, vznikl žalobci podle § 517 odst. 2 obč. zák. nárok na úroky z prodlení ve výši stanovené v § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2010. Protože v řízení nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by žalobce vyzval žalovaného k úhradě pojistného plnění před podáním žaloby, nárok na úroky z prodlení mu vznikl ode 6. 2. 2009, tedy ode dne následujícího po doručení žaloby žalovanému, nikoli, jak se žalobce domáhal, již ode dne podání žaloby.

Odvolací soud proto postupoval podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a napadený rozsudek změnil tak, že žalobě ohledně částky 376.200,- Kč s úroky z prodlení v zákonné výši od 6. 2. 2009 do zaplacení vyhověl, ve zbývajícím rozsahu rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný.

O nákladech řízení mezi účastníky před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 2 o. s. ř., když úspěch žalobce ve věci byl jen částečný, a to ve výši 70 %. Po odečtení 30 % úspěchu žalované má žalobce nárok na náhradu vynaložených nákladů v rozsahu 40 %. Odvolací soud neshledal žádný důvod, pro který by mohl učinit výjimku ze zásad rozhodování o nákladech řízení při částečném úspěchu, vyhovět návrhu žalobce a o nákladech řízení rozhodnout podle § 142 odst. 3 o. s. ř. tak, že žalobci by byla přiznána plná náhrada nákladů řízení z toho důvodu, že rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku. Je sice pravdou, že rozhodnutí o výši plnění vychází ze znaleckého posudku, rozhodnutí ve věci samé však především záviselo na právním posouzení problematiky daného sporu.

Náklady žalobce před soudem I. stupně jsou náklady vynaložené na soudní poplatek za žalobu ve výši 21.230,- Kč a náklady právního zastoupení, a to odměna advokáta podle § 3 bod 5 vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění účinném do 29. 2. 2012, ve výši 47.920,- Kč, náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za čtyři úkony právní služby à 300,-Kč (příprava a převzetí zastoupení, účast při jednání soudu dne 21. 5. 2010, 31. 8. 2010, 2. 11. 2011), tj. ve výši 1.200,- Kč, náhrada za ztrátu času při cestě právního zástupce ze sídla advokátní kanceláře do sídla soudu podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 6 půlhodin à 100,- Kč, tj. 600,- Kč, náhrada za použití vozidla tov. zn. VOLVO XC90 D5 AWD, RZ: xxx, při průměrné spotřebě paliva (nafty) 8,6 l/100 km, stanovené náhradě 30,8 Kč/l, vzdálenosti sídla advokátní kanceláře od sídla soudu 100 km a ceně náhrady za použití osobního vozidla podle vyhlášky č. 377/2010 Sb. ve výši 3,7 Kč/1 km činí cestovné 1.270,- Kč. Daň z přidané hodnoty, na niž má právní zástupce žalobce podle § 14a odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 151 odst. 2 o. s. ř. nárok, činí 10.198,- Kč. Celkem náhrada nákladů řízení žalobce před soudem I. stupně činí 82.418,- Kč.

Náklady žalobce před soudem II. stupně jsou náklady vynaložené na soudní poplatek za odvolání ve výši 26.530,- Kč a náklady právního zastoupení, a to odměna advokáta podle § 3 bod 5 vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění účinném do 29. 2. 2012 (odvolací řízení bylo zahájeno 20. 12. 2011), ve výši 47.920,- Kč, náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby à 300,-Kč (odvolání, účast při jednání odvolacího soudu dne 13. 6. 2012, 18. 7. 2012), tj. ve výši 900,- Kč, náhrada za ztrátu času při cestě právního zástupce ze sídla advokátní kanceláře do sídla soudu podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 12 půlhodin à 100,- Kč, tj. 1.200,- Kč (cesta v jednom směru přesahuje jednu hodinu), náhrada za použití vozidla tov. značka Volvo XC90 D5 AWD, RZ: xxx, při průměrné spotřebě paliva (nafty) 8,6 l/100 km, doložené ceně

zakoupené nafty ve výši 33,90 Kč/l, vzdálenosti sídla advokátní kanceláře od sídla soudu 100 km a ceně náhrady za použití osobního vozidla podle vyhlášky č. 429/2011 Sb. ve výši 3,7 Kč/1 km činí cestovné za jednu cestu tam i zpět 1.325,- Kč, za dvě cesty 2.650,- Kč. Daň z přidané hodnoty podle § 14a odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 151 odst. 2 o. s. ř. činí 10.534,- Kč. Celkem náhrada nákladů řízení žalobce v odvolacím řízení činí 89.734,- Kč. Žalobce má nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 68.861,- Kč.

O nákladech státu rozhodl odvolací soud podle § 148 odst. 1 o. s. ř. a s přihlédnutím k výsledku sporu i skutečnosti, že ani u jednoho z účastníků řízení nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, uložil každému z účastníků povinnost zaplatit státu náhradu jedné poloviny vynaložených nákladů.

Výrok o vrácení zálohy žalované, kterou složila státu na náklady důkazu znaleckým posudkem, nebyl odvoláním napaden a nabyl proto podle § 206 o. s. ř. samostatně právní moci. V závislosti na výši náhrady nákladů státu, které bude žalovaná podle uložené povinnosti hradit státu, rozhodne o případném dalším vrácení části složené zálohy soud I. stupně.

P o u č e n í : Proti potvrzujícímu výroku tohoto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Proti měnícímu výroku tohoto rozsudku **j e** dovolání přípustné. Dovolání se podává ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1.

V Praze dne 18. července 2012

JUDr. Jaroslava Chaloupková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
N. B.